

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Processvs Legatorvm apostolicae sedis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

UNIVERSIS TAM ECCLESIASTICIS
quàm secularibus Principibus Alamannia.

Epist. 141.

AD designandam unitatis concordiam & concordia unitatem quæ inter regnum & sacerdotium esse debet, Moyses in veteri lege regnum sacerdotale prædixit, & Petrus in nova regale sacerdotium appellavit. Mediator quoque Dei & hominum Deus homo Christus Iesus per assumptæ carnis originem de regali simul & sacerdotali stirpe processit secundum ordinem Melchisedech, in æternum Rex pariter & sacerdos, qui secundum Apostolum assimilatus per omnia Dei filio, Rex Salem & sacerdos altissimi legitur existisse. Hi sunt equidem duo gladij, de quibus Dominus satis esse respondit. Hæc sunt duæ speciosæ columnæ in templi porticu constitutæ, quas ambit linea duodecim cubitorum. Hæc sunt in firmamento cæli luminaria duo magna, quæ suis vicibus diem & noctem illustant, videlicet pontificalis auctoritas & regalis potestas; quæ si concordia fuerint amicitia & amica concordia cõiunitæ, profectò sol & luna in ordine suo stabunt. Veritatem autem, sicut est vetus, sic esset inveterata scissura quæ tam in sacerdotio quàm in regno & in regno simul ac sacerdotio frequenter evenit; sicut non solum veteribus, sed & novis declaratur exemplis. Summo siquidem Pontifici Aaron in ipso quasi principio Levitici sacerdotij Dathan & Abiron cum Chore ac complicibus suis suscitaverunt scandalum & schisma moverant. Regnum quoque primi Regis Hebræorum Saülis juxta verbum Samuëlis est scissum, inuncto in Regem David filio Vsai; ac demum post obitum Salomonis inter Roboam & Ieroboam divisum est regnum; fanoque pariter & altari constructis, duo sunt vituli aurei constituti, unus in Dan, & alter in Bethel; & sic etiam sacerdotium est divisum. Modernis quoque temporibus divisum est simul regnum & sacerdotium, opposito contra Lotharium Regem Conrado, & contra Papam Innocentium Anacleto. Deinde regno in unitate manente, schisma divisit Ecclesiam, schismatico illo qui se Victorem dicebat Alexandrum catholicum impugnante. Nuper autem viris illustribus, Philippo videlicet & Ottone, ad invicem discordantibus, dum Ecclesia in unitate persisteret, imperium in scissura manebat. De qua profectò scissura quot incommoditates & mala, quot anxietates & pericula imminerent universo populo Christiano, nedum lingua referre, vix mente sufficimus cogitare. Vt enim effectus miseros seu potius miserabiles hujus causæ defectus à publicis calamitatibus ordiamur, hinc impeditur terræ sanctæ succursus, dum trucidantibus se invicem Christianis, sævientibus in eandem Christi non resistitur inimicis; hinc iniquitas oritur, motitur justitia, pietas relegatur, evanescit religio, fides perit, hæreses invalescunt, vastantur segetes, fames inducitur, egellas augetur, committuntur incendia, sacrilegia fiunt, homicidia perpetrantur, truncantur homines, spoliantur viduæ, virgines corrumpuntur, opprimuntur pauperes, itinera obfiduntur, & per malefaciendi licentiam,

terra malefactoribus circumquaque repletur. Super quibus nos, ejus imitando vestigia qui omnium viscera in se gerens aciebat, *Quis scandalizatur & ego non moror*, paterno concolentes affectu, si forsitan summi sacerdotis exemplo, qui reconciliatio factus est in tempore iracundia, hujusmodi possemus reconciliare scissuram, ad restaurandam concordiam in imperio & stabiliendam inter ipsum & Ecclesiam veram pacem diligens studium & operam impendimus efficacem, & ad hoc specialiter exequendum venerabilem fratrem nostrum Hugolinum Officiensem Episcopum & dilectum filium Leonem tituli sanctæ crucis Presbyterum Cardinalem apostolicæ sedis Legatos in Theutoniam destinamus. Quocirca universitati vestræ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus eorum salubribus monitis & mandatis humiliter intendentes, tales vos erga ipsos exhibere curetis quod nos devotionem vestram debeamus merito commendare; scituri pro certo quod cum eos inter ceteros fratres nostros merito suæ probitatis specialiter diligamus, quod fuerit eis factum, reputabimus nobis impensum.

PROCESSVS LEGATORVM
apostolicæ sedis.

Hic fuit Legatorum processus. Primò receperunt publice juramentum à Philippo Duce Sæviæ quod pareat universis mandatis Domini Papæ super omnibus pro quibus erat excommunicatus, & sic eum secundum formam Ecclesiæ solemniter absolverunt. Secundo injunxerunt eidem ut dimitteret Brunonem Coloniensem Archiepiscopum, quem in captione tenebat; quem liberè absolutum assignavit eidem ad sedem apostolicam perducendum. Tercio induxerunt illum ad hoc quod ipse accepit regalia, licet invitus, à Luitpoldo Maguntino intruso, & idem interius spiritualia resignavit in manibus Legatorum. Quarto apud ipsum obtinuerunt cum difficultate non parva ut permitteret Siffidum Maguntinum Archiepiscopum per procuratorem suum in spiritualibus ministrare. Quinto fecerunt ipsum dimittere magnum exercitum quem congregaverat adversus Regem Ottonem. Sexto bis eos ad colloquium perduxerunt tractantes cum ipsis de pace, quam cum consummare non possent, septimo statuerunt inter eos treugas novis anni; & sic tractatum pacis redigentes in scriptis, ad sedem apostolicam redierunt cum nuntiis utriusque.

Epist. 142.

Vide Arnold.
Lubec. l. 7. c. 6.

PHILIPPO DVCI SVEVIÆ.

Postquam absolutionis gratiam per apostolicæ sedis Legatos secundum formam Ecclesiæ percepisti, salutationis & benedictionis tibi litteras destinamus, gratias referentes super iis quæ ad exhortationem nostram prompta devotione fecisti. Sed & nos ad tuum honorem, quantum cum Deo possumus, promptam gerimus voluntatem, sicut dilectus filius frater S... lator presentium Prior domus Camaldulensis, vir providus & honestus, tibi poterit viva voce fideliter intimare, & ea quæ de ore nostro veraciter intellexit, serenitatem tuam rogantes & exhortantes in Domino quatenus ad pacem imperij reformandam diligenter intendas. Hæc breviter & simpliciter tibi scribimus, sicut expedire credimus, ad cautelam. Datum Corneti Kal. Novembris, pontificatus nostri anno decimo.

Epist. 143.

